так вітражі кохаються — колись
вуста закрию виторгую очі
і теплий погляд снігу на обочі
як мізансцена викотиться вниз

так з пастки п'ють вуаль або вино
чорніючи над лісом безпорадним
і дерево неначе доміно
заплутається в сітях аріядни

так виживаю мила — озарінь
весела маска кришиться додолу
і запах що вміщається в стодолу
тоненький і обскубаний як тінь

мовчу тебе люблю тебе терплю
тебе в собі як білу рибу в плавнях
а дні стікають знуджено і плавно
вистежуючи кроплену смолу

чи дочекаюсь — день на вітражах
розмазаний розгублений розбитий
любити сад любити світ любити
а тільки сонця стомленого жаль